

[Handelsministeren.]

med nogen som helst Rimelighed at stille et Forslag som det, her er Tale om.

Jeg har ogsaa gjort Venstre udtrykkelig opmærksom paa dette under de Forhandlinger, der har været ført i Udvalget; men Venstre har ikke villet tage noget Hensyn til det, de har opretholdt deres Forslag. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Clausager sagde, at man kunde godt forhandle om Enkelthederne; men Venstre har nu en Gang fastholdt dette Forslag, og hvis Venstre overhovedet vilde gaa ind paa den Tanke, at det er urimeligt at stille Krav om, at Staten skal yde direkte Tilskud til en Sukkerordning paa den Maade, her er Tale om, kunde Venstre have formet sit Forslag efter det. Det havde der ikke været nogen som helst Art af Vanskeligheder ved.

Saa snart man naar over de 32 Ø., der er stillet Forslag om af mig, og som er accepteret baade af Roedyrkerne og Sukkerfabrikkerne, er det i Virkeligheden ganske meningsløst at give Tilskud af Statens Kasse; men allerede ved 33 Ø. foreslaar nu Venstre af Statskassen at yde et Tilskud, som løber op til meget store Beløb. Jeg forstaar det, som sagt, ikke — jeg savner ogsaa i de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Clausager fremførte, nogen virkelig Motivering derfor.

Jeg hørte nok, at det ærede Medlem sagde, at han havde set et Regnskab hos en Landbruger, hvorefter man skulde op paa en Roepris paa 2 Kr. 40 Ø. for at faa Dyrkningen af Roer til at svare sig. Nu er Forholdet jo dette, at man kan faa omtrent lige saa mange Kalkuler og Regnskaber, som man henvender sig til Landmænd om for at faa Kalkuler og Regnskaber; og derfor er det naturligvis ogsaa ganske forstaaeligt, at det ærede Medlem Hr. Clausager kan faa et Regnskab eller en Kalkule, hvorefter man skal helt op til 2 Kr. 40 Ø. pr. Dobbeltcentner Roer for at faa Dyrkningen af Roer til at betale sig.

Men det afgørende i Sagen er dette, at Sukkerroedyrkerens Ledelse overfor mig ikke har stillet Krav om at komme op paa en højere Pris end et Par Kroner, og de har gennem deres Bestyrelse og Overbestyrelse accepteret den Ordning, jeg har foreslaaet, hvorefter man skulde have en Mindstepris af 1 Kr. 80 Ø., og saa skulde man regne med en Melispris af Fabrik paa 32 Ø., saaledes som der er gjort Rede for i Bemærkningerne til Lovforslaget. Og jeg begriber ikke, at man vil stille et Forslag her i Rigsdagen om at give Penge af Statens Kasse ud over, hvad de paagældende, der

skal have Pengene, selv har tænkt sig Muligheden af at kunne faa.

Det er meget betydelige Beløb, der her kan blive Tale om, der skal udbetales direkte af Statens Kasse. Hvor betydelige Beløbene er, kan man paa ethvert Trin af Skalaen, hvis man eftergaar denne, selv regne sig til. Jeg synes, det er en noget utilgivelig Flothed, Venstre her tillader sig i en Tid som den, vi nu lever i, hvor det er saa vanskeligt at faa Statens Udgifter dækket ved de normale Indtægter, Statskassen har.

Jeg synes ogsaa, det er lidt ejendommeligt af Venstre at stille et saadant Forslag netop i denne for vort Land saa vanskelige økonomiske Situation, eftersom Venstre saa voldsomt gik imod det beskedne Forslag, jeg for et Par Aar siden tillod mig at stille om at yde Roedyrkerne en hjælpende Haand gennem et mindre Statstilskud, paa samme Tid som Sukkerfabrikkerne saa ogsaa skulde yde et Tilskud. Da var der ganske anderledes Overflod af Penge i Statskassen end nu, og det var meget mindre, der den Gang stilledes til Raadighed. Men det gik Venstre jo saa voldsomt imod. Jeg kan derfor ikke skønne rettere end, at Venstre nu maa være kommet til Erkendelse af, at den Kritik, man den Gang rejste mod Regeringen, og specielt imod mig som Handelsminister, i Virkeligheden var uberettiget. I hvert Fald er det, der nu foreslaas af Venstre, et Vidnesbyrd om, at man har indtaget et helt andet Standpunkt, end man den Gang tog.

De øvrige i Venstres Ændringsforslag indeholdte Bestemmelser, §§ 2 og 3 i dets Forslag til Lov om en Sukkerordning, skal jeg ikke opholde mig videre ved. De er dels Udtryk for et Ønske om gennem en Forhøjelse af Tolden at tvinge Sukkerfabrikkerne til at opgive Raffineringen af indført Raasukker, dels en Erkendelse af, at Statskassen ikke kan udrede Tilskuddet til Roedyrkerne uden at faa Erstatning for de Udgiftsbeløb, der her er Tale om, gennem en Merindtægt, og man har saa valgt at foreslaa en Forhøjelse af Chokolade- og Sukkerafgiften fra 25 til 33 $\frac{1}{3}$ pCt. af Varens Værdi.

Jeg tror nok, det maa erkendes fra alle Sider, at der ikke i dette Forslag findes Mulighed for at faa Dækning for det Beløb, som Statskassen i hvert Fald i det kommende Aar skal udrede i Henhold til det af Venstre stillede Forslag. Jeg tror ogsaa, jeg med Rette kan sige, at dette Forslag, hvorefter Sukkerfabrikkerne, ved at